

Bayer Zsolt: A pofon fenomenológiája

2024 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Puzsér Róbertet megérdemelten pofon vágták, ezért a publicista egyenesen polgárháborút vizionál.

Száll egy pofon a szélben / suhanó szárnyakon, / nagyot szól, ha célhoz ér / az arcodon. / Száll egy pofon a szélben, / el?re látható, / a történet végén mi lesz majd / a csattanó.”

Mindenekelőtt azt kell leszögeznünk, hogy imádjuk a pofonokat. Nézni.

Világraszóló, tökéletes hangeffektekkal felturbózott pofonok nélkül egyetlen Terence Hill–Bud Spencer-film sem érne semmit sem.

S ki ne emlékezne a Keresztapa legszebb, legjobbkor érkezésére, legigazságosabb pofonjára, amikor is Don Corleone végre felpofozza a kicsogó Johnnyt, s rá is üvölt: „Viselkedj végre férfi módra!” Úgy bizony...

S persze, ott vannak a komoly öklösök is, szintúgy imádjuk, westernjeink csodáitól (mondjuk Bronson és Clint Eastwood) a Harcosok klubja Brad Pittjétől bármelyik Jason Stathamig, de talán leginkább a Blitzben, ahol Porter Nash örmesterként először veri félholtra a Barry Weiss nevű patkányt, aki közben a földön fekvő, vigyorogva elmondja a kulcsmondatot, amitől a mai világban minden normális embernek kinyílik a bicska a zsebében és ölni tudna – a mondat így hangzik: „Ezért majd úgyis szétszed a média...”

Hát persze. Tudjuk. De semmi baj, ez sem tart már sokáig...

De most térjünk vissza a pofonokhoz. A pofonokhoz, amiket imádunk a moziban, de vannak valódi pofonok is, amelyekből aztán csodás kis világnézeti egymásnak feszülések következnek, és ezekben a pillanatokban, a normális és az abnormális villanófényében egészen kiválóan megmutatkozik, ki kicsoda valójában.

Itt van például a közelmúlt egyik ikonikus pofonja, talán onnan érdemes elindulnunk.

Történt ugyanis, talán egy évvel ezelőtt, hogy

az Oscar-gálán Will Smith alaposan felpofozta Chris Rockot. Pillanatnyi elmezavar? Ugyan, dehogya! Az történt, hogy a gálán ott ült Will Smith súlyos betegségből lábadozó felesége, Jada Pinkett Smith, akinek éppen a betegsége miatt hullott ki a haja, s Chris Rock a nő kopasz fején viccelődött, abból csinált „humort”. Will megkiment a színpadra, és irtózatosan pofán vágta a sz...rjankót. Ami nem csupán a férj jogán, de az egyetemes emberi erkölcsök nevében is teljesen helyénvaló volt.

Persze nem ám a mai világban!

A mai világban azonnal elindult a hülyék, a kígyóvállúak, a senkik, a gyávák, a farizeusok moralizálása, a Filmakadémia vizsgálatot indított – ó, édes Istenem, ha kiségerként ott lehettem volna, hogy végighallgassam azt a nagyívű ülést, amelyen ezek a dupla nullák megbeszélték a „skandalumot” –, aztán megszólalt Jim Carrey is – pedig ebben a Hollywood nevű liberális pocében messze nem is a leghülyébb és legelviselhetlenebb –, ezt mondta:

„Megbetegítettek a látottak. A közönség gerinctelen volt, amiért ezek után megtapsolta Smitht, akit le kellett volna tartóztatni. A pofon önző pillanat volt, amely rányomta bélyegét az egész díjátadó ünnepségre. Úgy éreztem, ez egyértelműen jelzi, hogy nem vagyunk az a férfi klub többé.”

Belebetegedett.

Smitht le kellett volna tartóztatni.

Hát Jimmy, tényleg nem vagytok egy elit klub, s félek, soha nem is voltatok azok. Mindenesetre ez legyen életed legnagyobb tragédiája, ami megbetegít...

S persze jött Mia Farrow, aki azon szífogott, hogy egy „befolyásos férfi” ütött meg valakit, mintha amúgy Chris Rock a takarítószemélyzet tagja lenne, s mintha a pofonnak nem lett volna nyomós, sőt, a nyomósnál is nyomósabb oka. S előkerült még valami Bernadine Evaristo nevű íróné, s lecsapott villámként a viharos bilibe:

„Közel száz év alatt csak az ötödik fekete férfi, aki férfi szereplő Oscar-díjat nyert, és tizenhat év óta az első, aki erőszakhoz folyamodik ahelyett, hogy a szavak erejét használná, hogy megölje Chris Rockot. Aztán azt állítja, hogy Isten és a szeretet kényszerítette erre.”

A szavak ereje, ó, hát persze, mindig, mindenkor a szavak ereje, mi más is lehetne ebben az elasszonyosodott,

elpuhult, elratyisodott ócska világban. Amúgy emlékeim szerint Jézus annak idején ostorral verte ki a templomból a kufárokat – pont nem foglalkozott a szavak erejével.

Ugyanis van az a helyzet, amikor pont le van sz...a a szavak ereje.

S akadt persze normális hang, még ha elvétve is. Jameela Jamil színésznő képviselte a normalitást, imígyen:

„Több dolog is lehet egyszerre igaz. A pofozkodás rossz? Igen. Helytelen az egészségi állapot/rokkantság gúnyolása? Igen. Helytelen egy fekete nő hajával kapcsolatos tiszteletlenség egy olyan országban, ahol a fekete nőket haját politizálják, és évszázadok óta neveltség tárgya, igen. De ahogy a diskurzus csak a pofon körül zajlik, és hogy hányan ugrottak neki a túlzásba vitelnek? Hatalmas kiadványok nevezték ütésnek, amikor egyáltalán nem volt az. Híres emberek felkiáltottak, hogy »ez akár meg is ölhetné volna«. Amikor ez egy könnyű pofon volt...”

Köszönjük szépen, jó tudni, hogy még abban a közegben sem totál hülye mindenki.

És akkor megérkeztünk a közelmúlt legelhíresebb hazai pofonjához – amit az elszennved?je, Puzsér Róbert főállású pszichopata és gazember rendkívüli módon szeretett volna ökölcsapásnak beállítani és értelmezni és felturbózni, de hát nem jött össze neki. Immáron a rend?rség is ejtette a súlyos testi sértés vádját Ábrahám Róbert ellen, aki nem ökölrel vágta pofán ezt a szemét embert, hanem csak felpofozta. Puzsér arra hajtott, hogy egy ország kiáltson fel rémülten: „ez akár meg is ölhetné volna!” – de az ország nem kiáltott fel így. Helyette a megfelelő közeg a megfelelő módon és saját rögeszméi szerint értelmezte az ügyet, a nagy többség meg vagy tett rá, vagy egyetértett Ábrahámmal, csak nem mondta.

S akkor fogjunk hozzá az elemzéshez, a pofon fenomenológiájához! S kezdésként ismételjük meg, Will Smith miért is vágta pofon Chris Rockot? Azért, mert a beteg feleségén, annak kinézetén gúnyolódott. Mindjárt ismételjük meg azt is, a további mihez tartás végett, miszerint ez nem csupán a férj jogán, de az egyetemes emberi erkölcsök nevében is teljesen helyénvaló volt.

S ezek után vessünk néhány pillantást ennek a pszichopata gazembernek a „munkásságára”. Kezdjük talán azzal, amit Dopemannek üzent valamiféle rapnek nevezett kínos, minden normális ember számára kizárólag szekunder szégyent okozó puzsériában – s persze most figyelmen kívül hagyjuk mindazt, amit ez a fehérjehalmaz magáról Dopemanról „énekel”, ha lenne kedvünk és időnk, foglalkozhatnánk azzal is, mert önmagában megér egy pofánvágást, de valójában mégis érdektelen, mint maga a szerző. Ám van itt néhány dolog, ami nem Dopemanról, hanem az édesanyjáról és a húgáról szól. Figyelem, történelmi pillanat következik, a Magyar Nemzetben nyomtatásban ilyen még valószínűleg soha nem láttak, de egyszer muszáj elkezdeni ezt is, muszáj vetni egy pillantást a puzsérok világára is. És soha ne felejtsek el, miközben olvassák, hogy ezek naponta háborodnak fel a „jobboldal” és elsősorban jelen sorok írójának „embertelen”, „dehumanizáló” szövegein. Ezek az „O1g” koalíció undorító orkjai. És akkor, íme, a drogos kültelki retek sorai Dopeman anyjáról és húgáról:

„(...) Te szíven találtál mert kövér vagyok, / a zsírpárnáim öleg nagyok, / mert ahányszor az anyukáddal közösültem / süteményt sütött nekem, / a f...szomba ült egy közös ügyben / meg kellett fürösztenem / te meg sz...pd a vajda f...szát te bűdös celeb / neked ez örömmel (...)”

S egy félmondat Dopeman húgáról – igazából nem is értem, de ez biztosan az én hibám:

„(...) A fejét rúgod a s...ggét nyalod / ez nem a húgod hanem a vajda (...)”

Az a helyzet, hogy vannak íratlan, ám mindenki által ismert és elismert szabályok, határvonalak, hogy ne mondjam: tabuk. S a tabuk elleni támadás, az ilyesféle tiltott „határátlépés” mindig egy kultúra, egy civilizáció végóráit jelzi, s azt jelezte a múltban is.

Ilyen tabu az édesanya. Már a „k...rva anyád” is határsértés, a legdurvább sértések egyike, amiért adott körülmények között és adott pillanatban pofon jár, de valakinek azt mondani, hogy ezt meg azt csináltam az anyáddal, aki ült a f...ban stb., valamint a testvéredet ugyanilyen szövegkörnyezetben emlegetni, nos, ilyesmire csak a legprimitívebb, legundorítóbb, legaljasabb és leggátlástalanabb el?emberek képesek és hajlandóak. (Csak érdekességképpen jegyzem meg, hogy mi, magyarok büszkéek vagyunk rendkívüli káromkodási repertoárunkra, de a fasorban sem vagyunk a románokhoz képest, akiknél a mi k. anyádhoz hasonló „hétköznapi” káromkodások egyike így hangzik: „B...szd meg anyád halottait!” Erre azért nem nagyon vannak szavak, ez nyilván érdekes adalék a román néplélek mélységeihez is...)

S persze azonnal el?kerül és el?került ennek a véglénynek a mentegetésére is, miszerint a rap m?fájához hozzátartozik mindez, különösen az anya illetén emlegetése.

Én ezt készséggel elismerem. Err?l beszéltem. Ez annak a rettenetes, iszonyatos és iszonytató fekete közegnek a világa, amely egy kultúra és civilizáció végét jelzi el?re, s ahonnan ez kin?tt. Nincsen vita. Ez tehát a Puzsér.

És Dopeman valami lefegyverz? türelemr?l téve tanúbizonyságot nem vágta pofán. S Puzsér ezen felbátorodva úgy gondolta, eljött az id? kicsit cigányozni Ábrahám Róbertet, valamint a lehet? legocsmányabb módon lebuizini, humortalanul, ötlettelenül, igazi retkes proliként. S mi sem jellemz?bb erre a véglényre, minthogy mindezt öntudatosan „szépirodalomnak” nevezi. Nos, akkor szálljunk alá ismét a pöcegödör legaljára, ahol a Puzsér szívogatja magába az életer?t – íme, ezt üzenté Ábrahámnak:

„Rostás Tibor, aki a nyilvánosságban Ábrahám Róbert néven lett népszerű, az egyetlen általam ismert személy, aki a vezetéknevét nem magyarosította, hanem zsidósította. Cigány származásúként akart bekerülni a hazai kulturális elitbe, és úgy képzelte, hogy az bizonyára egy zsidó elit, ahová öszövétségi név felvételével vezet az út – így esett meg, hogy egyik gy?lölt kisebbségb?l kiiratkozva egy másik gy?lölt kisebbséghez csatlakozott. Én még Rostás Tiborként ismertem meg, és csakhamar viharos viszony alakult ki köztünk. Már az els? hetekben megérezttem, hogy többet akar t?lem, mint én t?le, de azzal áltattam magam, hogy mindketten feln?ttek vagyunk, akik felel?sek a döntéseikért, úgyhogy nem tartozom neki semmivel, ? azonban nálam sokkal több érzellemmel vett részt a viszonyunkban, és ez hamarosan problémát okozott. Ahogy teltek a hónapok, egyre többször féltékenykedett, és rendezett hisztérikus jeleneteket alaptalanul. Amikor egy nap közölte, hogy felveszi a keresztnévemet, és akkor örökre a része maradok, felismertem, hogy már nem tisztességes fenntartanom ezt a viszonyt, és arra kértem, hogy ne találkozzunk a jöv?ben, amire ?rjög? érzelmi rohamokkal reagált, öngyilkossággal fenyegetett, és rendszeresen várt meg a Spirit FM parkolójában, mondván hogy elkap egy körre – ekkor már annyira kiszolgáltatott volt érzelmileg, hogy úgy tett, mintha nem akarna többet, mint egy gyors franciát az autóban, de én láttam, hogy nagy bajba kevertem magam: el se tudtam képzelni, hogyan fogok megszabadulni t?le. Most egy utolsó kísérletet teszek a viszonyunk lezárására, és a nyilvánosságot hívom segítségül a magánszférám védelme érdekében.

Kedves Tibi!

Kérve kérek, fejezd be a zaklatásomat. Értsd meg, hogy ez nem szerelem volt köztünk, hanem valami állatias szenvedély, de ezzel a viselkedéssel még a legizgatóbb együttléteink emlékét is megkeserítetted. Belátom, hogy önz? voltam, amikor nem figyeltem az érzéseidre, és annak ellenére használtalak hónapokon át, hogy tudtam, ez neked többet jelent. Nem akartam mást, csak a tested, míg te a teljes lényemet és az egész életemet akarod, de értsd meg, hogy senkit?l nem várhatsz el mást, mint amit jószántából adni bír. Tudom, hogy megbántottalak, és ?szintén sajnálom, de annyira jó volt veled a szex, hogy úgy álltam hozzá, ennyi jár nekem, és nem tör?dtem a te érzelmi igényeiddel, csak azon a ponton kaptam a fejemhez, amikor be akartál mutatni anyukádéknak – ekkor esett le, hogy te azt hiszed, ez egy párkapcsolat köztünk, de már kés? volt, mert te teljesen bezsongtál, és elkezdted a nyakamra járni, amib?l bocs, de mostanra elegendem lett. Bármilyen nehezemre esik a közös múltunk miatt, de nem tehetek mást: nyilvánosan felszólítalak, hogy ne zaklass tovább, soha többé nem akarlak látni, ne várj rám a parkolóban, és ne somfordálj a házam körül! Nehogy azt hidd, hogy nekem ez könny?, de így lesz a legjobb. Azt kívánom, hogy találj meg a boldogságot, mert megérdemled. Gyönyör? lelked van, és hiszem, hogy valaki más egy nap boldoggá tesz majd. Vigyázz magadra, Mackó!”

Ez tehát a puzséri szépirodalom, amib?l pofon lett. S ez a pofon, csakúgy, mint Will Smithé, teljesen érthet? és védelmezhet?. Ám a hazai viszonyok közepette itt nem állhatunk meg, ugyanis Puzsér úgy döntött, ebb?l a pofonból világvégét fabrikál, s így delirált:

„A hatalom érzi a veszélyt, ezért trenírozza söpredékét 2026-ra és 2030-ra. Ennek a felkészülésnek a része Ábrahám Róbert ökölcsapása is – err?l is beszélt a Magyar Hangnak adott interjújában Puzsér Róbert, akit a Pesti Srácok újságírója évek óta tartó vitájukat követ?en az utcán támadott meg július 19-én. A publicista szerint az ?t ért »ökölcsapás meg annak az utóélete a weimari közállapot újabb lépcs?fokát jelenti a zsarnokság felé«. – Érdemes regisztrálni, hogy hány közszerepl? hitelesíti a fizikai er?szakot és ezáltal az ország alászállását a polgárháborúba – fogalmazott, hozzátéve azt is, hogy az infernális proli düh becsatornázása két közszerepl? vitájába – ez már 2026-nak szól. Szavai szerint a hatalom így készül fel a választásra, egészen pontosan a választás neki nem tetsz? kimenetelére. – Azokból, akik most ujjonganak az er?szak láttán, a Fidesz út?képes hordát szervez 2026-ra. A feladatuk az utcákon és a köztéren az illiberális uralom megvédése lesz – fogalmazott Puzsér Róbert.”

Valószínűleg van az emberi ostobaságnak és aljasságnak az a foka, ahová nem lehet és nem is érdemes követni a képviselőjét – esetünkben Puzsért. De azért rögzítsük: ez a retkes lumpenproli a jól megérdemelt pofonjából egyenesen polgárháborút vizionál, és nem bírja ki, hogy bele ne keverje felettes énjét, a kormánypártokat és a miniszterelnököt. S a hozzá hasonlóak lelkesen asszisztálnak ehhez az egészhez – érdemes megnézni a Hang nevű liberálnáci Völkischer Beobachtert, ahol jól megfér egymás mellett immár a legendásan hülye és ostoba és meglehetősen szaloncukor Pörzse, meg a „hát de nagyon nemzeti libsi, vidéki szelíd fiú vagyok én” Dévényi, akinek utoljára óvodás korában volt egy önálló, eredeti gondolata, amikor hirtelen lecserélte szülőformára a körteformáját a homokozóban.

Na, hát ezek vizionálnak polgárháborút, mert pofán vágják a Puzsért.

S persze ugyanezek a lehetőségek legnagyobb megértéssel viseltetnek az utcán embereket félholtra verő, gyáva szemét patkányok iránt, akik itt randalíroztak tavaly Budapest utcáin. Aprókat sikkantva élveztek el örömeikben, amikor az Ilaria Salis nevű kommunista ribancot megválasztották képviselőnek az EP-be – amúgy pont ott is van a helye annak a rohadt, gyáva, becsstelen nőnek. És most majd a szintén magyar börtönben ülő német gazemberért fognak aggódni, ahogy már el is kezdték.

Ja, s hogy nehogy véletlenül elfelejtsük! Puzsér új szerelme, akivel nyilván megejt néha egy gyors franciát a kocsiban a rádió parkolójában, szóval a Magyar Péter nevű másik pszichopata, narcisztikus moral insanity bement egy szórakozóhelyre, impertinens, pofánvágásért könyörgő retek proliként viselkedett, majd mindjárt fel is pofozta azt, aki ezt szóvá tette, a telefonját meg elvette a civiltől és bedobta a Dunába.

Az új fiúdat akkor most mire képzik ki éppen, szemét Puzsér? 2026-ra? Vagy a pofon csak akkor ciki és polgárháború, ha a te rohadt pofádon csattan?

(U.i.: Félre ne érts, semmilyen választ, reakciót nem várok. Sokkal jobban teszed, ha kussolsz, világos?)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló